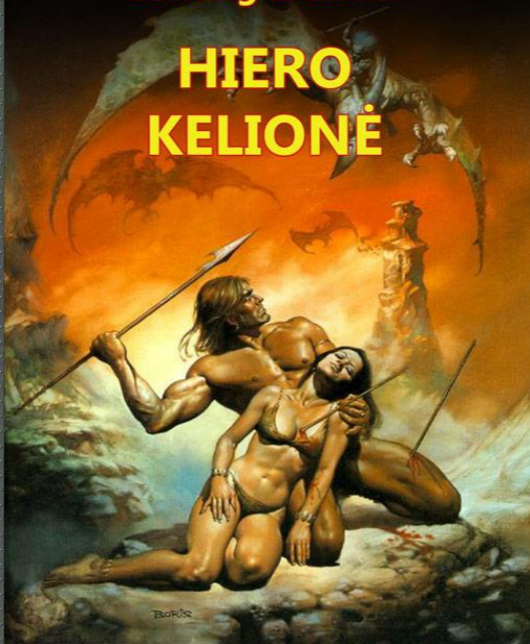


HIERAS/HIERO: #1



Sterling E. Lanier

HIERO KELIONÈ



BoP's

Knygute.lt

Sterling E. Lanier

HIERO KELIONĖ

Hieras/Hiero #1

Mokslinis fantastinis
romanas

Žemė nužudyta atominio ir biologinio ginklo. Po bevaisius tyrlaukius bei miestų griuvėsius klajoja siaubingi mutantai: žiurkiažmogių, kandūnų, bulerių, gyvatgalvių bandos. O jas kontroliuoja kraupūs Suteptieji, mąstantys Tamsiosios Brolijos nariai, ištroškę pakeisti gamtos dėsnius ir sunaikinti saujelę normalių žmonių, kurie slepiasi Vienuolynuose. Peras Hieras Destinas, Antros Klasės Šventikas Egzorcistas, iškeliauja į pavojingą žygį, idant Prarastuose Miestuose galėtų atskleisti ne vieną pražuvusių laikų paslaptį ir padėtų išlikti žmonijai...

Vertėja: Anita Kapočiūtė

Sterling E. Lanier
Hiero #1
HIERO'S JOURNEY

London, Panther, 1985

Copyright © by Sterling E. Lanier, 1975

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1997

© leidykla Knygute.lt, 2022

1. Ženklas - Meškerės Kabliukas

Kompiuteris, - pagalvojo Hieras. Atrodo, viliojantis dalykas, efektyvus ir, maža to, labai svarbus. Taip pat, - pridūrė neigiančioji jo pusė, - kol kas šis žodis skamba visiškai beprasmiškai.

Po užgrūdintais jo sėdmenimis dumblinu taku neskubiai kinkavo didžiulis briedris, vardu Klucas; gyvulys vis taikėsi nusiskinti vieną kitą lapą nuo pakelėje augančių medžių. Jo storos atvopusios lupos šiam tikslui tiko nė kiek ne blogiau nei žmogaus ranka.

Peras Hieras Destinas, Antros Klasės Šventikas Egzorcistas, Pirmos Klasės Keliautojas ir Vyresnysis Kariūnas, atsitokėjo iš susimąstymo ir išsitiesė balne aukšta guga. Briedris irgi liovėsi skabęs lapus ir įsitempęs, sunerimęs sužiuro pirmyn, kiek kilstelėjęs plačiai šakotus savo ragus. Tiesa, jie dabar buvo gana minkšti, tarytum aptraukti plonyčiu aksomo sluoksniu, tačiau milžiniškas juodas gyvulys, dydžiu gerokai pranokstantis senų senovėje išmirusių jojamuosius arklius, vis vien buvo itin pavojingas priešininkas: aštrios, skeltos jo kanojos buvo mažne dar šiurpesnis ginklas nei ra-

gai.

Hieras įdėmiai įsiklausė ir trūktelėjęs vadžias sustabdė Klučą. Duslus grumėjimas priešakyje vis stiprėjo ir artinosi, kol virto ištisa lavina stūgavimų ir šniokštavimų, o žemė po kojomis ėmė drebėti. Hieras šituos garsus kuo puikiau siai pažinojo, pažino juos ir briedris. Nors dar tebebuvo vėlyvas rugpjūtis, tačiau čia, tolimoje šiaurėje, pakludami rudeninės migracijos ciklui, buleriai bandomis jau traukė į pietus, ką jie ir darydavo kasmet per nesuskaičiuojamus šimtmečius.

Briedris ir raitelis įtempę akis stengėsi įžvelgti, kas dedasi už tankiai pakelėje sužėlusių maumedžių ir alksnių. Toliau, tarp didžiulių pušų ir tankių neūžaugų palmių tvyrojo neperregima prieblanda, tačiau triukšmas be paliovos vis garsėjo - tai nekėlė jokių abejonių.

Hieras mintimis prasiskverbė į Kluco smegenis, norėdamas sužinoti, ar gyvulys nutuokia, kaip gali būti išsidėsčiusi banda. Pats didžiausias pavojus buvo pakliūti į plačiai išsiskleidusios bandos vidurį be jokios galimybės prasmukti tiek pro vieną, tiek pro kitą jos šoną. Protiniai bulerių sugebėjimai buvo gan vidutiniški, šie gyvuliai nebuvo itin sumanūs, be to, įsibėgėjusių beveik niekas nebegalėjo sulaiky-

ti, nebent ugnis.

Briedrio sąmonę temdė nerimas. Išmintingas gyvulys puikiai jautė, kad juodu su raiteliu atsidūrė netinkamoje vietoje netinkamu laiku. Hieras nusprendė nė valandėlės nebedelsti ir pasuko iš tako į pietus, palikdamas Klucui pačiam rinktis kelią, vildamasis, kad šis sugebės prasmukti pro atidundančią bulerių kaimenę.

Vos kelias liko jiems už nugarų, Hieras atsuko ir pažvelgė atgal. Jam bežiūrint, iš tankių sąžalynų išgarmėjo eilė milžiniškų apskritų rudų galvų, kai kurias jų dabino šešių pėdų ilgio žvilgantys gelsvi ragai. Buleriai pasipylė į kelią. Urzgimas ir maurojimas tapo stačiai kurtinantis.

Hieras stipriai spyrė Klucui į šoną, tuo pat metu ragindamas jį ir mintimis.

"Nagi, pirmyn, pirmyn, kvaileli, - primygtinai ragino jis. - "Surask tokią vietą, kur banda turės persiskirti, antraip mes įkliuvę."

Klucas pasileido nerangia risčia, tačiau netgi tokiu žingsniu milžiniškas jo kūnas lėkė pirmyn neįtikėtinai greitai. Išsilenkdamas didelių medžių, be gailesčio trempdamas krūmokšnius, didžiulis gyvulys skverbėsi per mišką; atrodė, kad jis juda gana lėtai, tačiau toks įspūdis bu-

vo apgaulingas. Hieras atsipalaidavęs tvirtai sėdėjo balne, saugodamasis virš galvos susiraizgiusių šakų, nors briedris buvo išdresiruotas pats jų išsilenkti.

Tvirti žmogaus batai, elnio odos kelnės ir švarkas patikimai sergėjo jį nuo negailestingai plakančių smulkesnių šakelių. Jo galvą dengė tiktai odinė kepuraitė, vario šalmas gulėjo kažkuriame iš balnakrepšių. Viena ranka dangstydamasis veidą, jis dar sykį mintimis tarsi bizūnu perliejo briedrį. Didžiulis gyvulys tuojau pat sureagavo: leidosi dumti dar greičiau, tačiau tuo pat metu gerokai susierzino - Hieras pajuto jo pasipiktinimą tarsi siūbtelėjusią dvasinio karščio bangą.

"Atleisk, leisiu tau pačiam dirbti savo darbą", - pasiuntė jis mintį ir pabandė atsipalaiduoti. Iš tiesų niekas tiksliai nežinojo, kokie gi yra briedrio protiniai sugebėjimai. Prieš daugelį kartų, tiesa, jau gerokai po Mirties, briedriai buvo išvesti iš milžiniškų mutavusių amerikinių briedžių, ir dabar buvo stačiai nuostabūs gyvuliai, tinkami tiek mūšiuose, tiek ir jodinėjimui. Vienuolynai kruopščiai prižiūrėdavo savo bandas ir paroduodavo vertinguosius veislinius gyvulius labai nenoriai, tik būtinam reikalui prispyrus. Tačiau briedriai išsaugojo gan

Žymius nepriklausomybės daigus, kurių išnaukinti nesugebėjo jokios veislininkystės manipuliacijos, o su tais daigais - ir gan aukšto lygio mąstymą. Psichikos specialistai Vienuolyuose vis dar tyrinėjo savo briedrius - ir darbo tebeturėjo iki kaklo.

Ūmai Hieras nusikeikė ir pliaukštelėjo delnu sau per kaktą. Jį apniko ištisas debesis uodų bei juodų musių, o kliurksėjimas po Klucio kanopomis aiškiai rodė, kad jis brenda į pelkę. Bandos keliamas triukšmas jiems už nugarų kiek nuslopo. Buleriai negalėjo pakęsti pelkių, nors prireikus pajėgdavo nuplaukti ištisas mylias.

Hieras pelkių irgi nemėgo. Kojomis ir visu kūnu jis davė ženklą "stop" - ir Klucas tučtuojau sustojo. Briedris triukšmingai išleido dujas.

- Pasiutėlis, - pratarė Hieras, įdėmiai dairydamasis aplinkui.

Iš visų pusių telkšojo tamsaus vandens klaneliai. Tiesiog priešais tyvuliavo ir visai nemažas ežerėlis. Pasirodo, judviejų sustota nedidelėje salelėje - tai buvo uolos atplaiša, gausiai nuklota atšerpetojusiais rąstgaliais, kuriuos, be jokios abejonės, čionai sunešė praėjusio pavasario potvynis. Čia buvo labai tylu, bulerių keliamas triukšmas girdėjosi tik-

tai kaip tolimas grumėjimas užnugaryje ir kiek į rytus. Nedidelis tamsus paukščiukas, kažką patyliukais čirškaudamas, nustriksėjo žemyn kerpėmis apaugusiu kamienu.

Tiesiog iš vandens augo milžiniškos pušys ir kiparisai, jie visiškai užstojo saulės šviesą, ir pažemėje tvyrojo niauri prieblanda. Musės ir uodai puolė it pašėlę, gindamasis nuo tos dūzgiančios armijos Hieras buvo priverstas užsitraukti apsiausto gobtuvą. Briedris trypčiojo vienoje vietoje ir papūtęs storas lūpas prunkštavo.

Ūmai tamsiu vandens paviršiumi nubėgo ribuliai - tai juos ir išgelbėjo. Hieras buvo pernelyg patyręs, kad netgi traiškydamas vabzdžius visai pamirštų atsargumą, todėl, vos apsidairius, jo žvilgsnis išsyk užkliuvo už V formos pavidalo tamsiame vandenyje - kažkoks padaras iš ežero gelmės po pat paviršiumi plaukė tiesiog link salos.

- Nagi, atgal, mikliai! - Hieras privertė milžinišką savo gyvulį žaibiškai apsisukti ant užpakalinių kojų, ir kai iš gelmės išniro kandūno galva, jie buvo jau per geras dešimt pėdų nuo salelės krašto.

Apie bandymą pasipriešinti negalėjo būti nė kalbos. Nei dėkle prie Hiero šono kabanti šau-

dyklė, nei, žinoma, ietis ir peilis negalėjo jam praversti - prieš suaugusį kandūną tokie ginklai paprastai būna beveik visiškai bejėgiai. Klucas, regis, irgi jautėsi neką narsiau, nepaisant jo dydžio ir išties puikių kovinių sugebėjimų.

Šiurpi kandūno galva, užsibaigianti aštriu snapu, buvo gerų keturių pėdų ilgio ir trijų pločio. Vienu mostu milžiniškas vėžlys šiūstelėjo iš vandens, jo kojos aštriais nagais braižė uolą, mėgindamos įsikibti, nuo didžiulio, pilkšvo dantyto šarvo kliokte kliokė sudvisęs vanduo, geltonos akys žvilgėjo. Nors kandūnas galėjo sverti geras tris tonas, tačiau judėjo neįtikėtinai greitai ir vikriai. Prieš Mirtį šitokie vėžliai nesverdavo daugiau kaip šešiasdešimt penkis svarus, tačiau, radiacijos paveikti, stubinančiai išaugo, taigi dabar nebent armija galėjo įveikti bet kurį didesnį vandens telkinį. Netgi Užtvankų tautai niekad nederėjo užmiršti atsargumo.

Vis dėlto nors ir labai vikrus buvo kandūnas, tačiau išgąsdintam briedriui jis nė iš tolo negalėjo prilygti. Milžinas gyvulys prireikus gebėdavo stačiai susilenkti pusiau, ką dabar jis ir padarė. Kai pražiotas kandūno snapas iškilo virš salelės viršūnės, briedris su raiteliu buvo

Jau už gerų šimto pėdų ir, taškydamas drumzliną seklios pelkės vandenį šuoliais lėkė atgal ton pusėn, iš kur buvo atbėgęs. Nors kandūnas anaip tol nebuvo didelis išminčius, bet netgi jis suvokė, kad vytis sprunkančią auką nebėra jokios prasmės. Užčiaupęs ilgus, kumpus savo nasrus jis dar sykį nepatenkintas kaukštelėjo dantimis, žvelgdamas šuoliuojančiam briedriui pavymui, kol šis pradingo už didžiulės išvartų krūvos.

Kai jie pasiekė sausą žemę, Hieras sustabdė briedrį, ir juodu vėl įsiklausė. Lekiančių bulerių keliamas triukšmas vis labiau ir labiau tilo pietryčių kryptimi. O kaip tik ten Hieras ir rengėsi keliauti, tad nedvejodamas pasuko gyvulį migruojančios bandos ištryptu traku. Dabar abu: tiek žmogus, tiek ir gyvulys, vėl galėjo atsipalaiduoti, nors atsargumo neužmiršo nė akimirkai. Septyni tūkstančiai keturi šimtai septyniasdešimt šeštaisiais mūsų Viešpaties metais nuolatinis budrumas visada pasiteisindavo.

Apdairiai judėdamas pirmyn, visiškai nenorėdamas susidurti su kokia nors atsilikusia bulerių patele su jaunikliu ar nusenusi, iš bandos išvytu patinu, Hieras pamažu nuginė savo briedrį atgal į tą patį kelią, iš kurio andai buvo

išsukęs. Bulerių nebesimatė, tačiau tykiame, bevejame ore tvyrojo miglėlė, plūduriavo tirštos dulkės, sukeltos šimtų kojų aštriomis kanopomis, visur kūpsojo krūvelės dar šilto, garuojančio mėšlo. Slogus bandos dvokas nustelbė visus kitus kvapus, ir dėl to tiek žmogus, tiek ir briedis pasijuto kiek nejaukiai, mat jie pasitikėjo jautriomis savo nosimis nė kiek ne mažiau nei akimis bei ausimis.

Vis dėlto Hieras nusprendė sekti paskui bulerių bandą. Apytikriais jo paskaičiavimais ji nebuvo labai didelė, daugių daugiausia - apie du tūkstančius galvų, o kelyje, kuriuo ką tik pradundėjo buleriai, tykojo kur kas mažiau bet kurioje kitoje taigio vietoje gresiančių įprastų pavojų. Žinoma, čionai irgi nebuvo visiškai saugu, grėsmė tykojo visur, tačiau išmintingas žmogus iš dviejų blogybių visada linkęs rinktis mažesnę. Viena iš mažesniųjų bėdų buvo turtai didžiulių vabzdžių, kurie visada sekdamas paskui bulerių bandas tykodami sužeistųjų, iškaršėlių bei jaunikių. Kai Hieras suragino savo briedrį, skersai taką urgzdami liuoktelėjo pora stambių pilkų vilkų. Vilkai buvo visai nedaug tepasikeitę, nepaisant milžiniškų aplinkos pokyčių ir iš esmės mutavusių visų pasaulio gyvybės formų. Kai kurie gyvūnai bei auga-

lai, regis, visiškai nepasidavė spontaniškiems genetiniams pokyčiams. Vilkai gi, kurių genų plastiškumo dėka kadaise buvo prisėję tokia daugybė įvairiausių veislių šunų, išlaikė senąją savo išvaizdą ir liko gyventi tose pačiose vietose. Vis dėlto dabar jie buvo kur kas gudresni ir kaip įmanydami stengėsi išvengti bet kokio susidūrimo su žmonėmis. Taip pat jie pjaudavo visus naminius šunis, kuriuos tik sugebėdavo pasiekti, prireikus nesibodėdavo net sėlinti ar ilgai ir kantriai tykoti, tad taigyje gyvenantys žmonės šunis laikydavo kuo arčiau savęs, o nakčiai uždarydavo trobose.

Hieras buvo egzorcistas, o tai reiškia - drauge ir mokslininkas, ir apie visa tai, be abejo, žinojo. Taip pat jis puikiai žinojo, kad vilkai nesukels jam jokių rūpesčių, jei tik jis pirmas jų neužkliudys. Savo sąmone jis "girdėjo" jų panieką, jautė ją ir briedris, tačiau prireikus abu puikiausiai būtų gebėję užuosti ir slypintį pavojų, kuriuo šiuo atveju nė nedvelkė.

Briedris vėl traukė pirmyn žingine, pakeliui skabydamas medžių lapus, nenukrypdamas nuo pradundėjusių bulerių pėdsakų - banda gi savo ruožtu griežtai laikėsi kelio....